

USNESENÍ

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Švecovou ve věci

žalobkyně:

[redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Milanem Vaňkátem
se sídlem Navrátilova 664/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným:

[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Kindlem
se sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov

o: žaloba na ochranu osobnosti

takto:

I. Zpětvzetí žaloby učiněné vůči všem žalovaným podáním žalobkyně ze dne 9.4.2021 j e
ú č i n ě n ě vůči všem žalovaným.

II. Řízení se z důvodu zpětvzetí žaloby z a s t a v u j e v celém rozsahu vůči všem žalovaným.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

IV. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem.

Odůvodnění:

1. Rozsudek zdejšího soudu č.j.: 16 C 63/2016-164, vydaný dne 19.9.2018, kterým byla žaloba, podaná dne 5.4.2016, na ochranu osobnosti žalobkyně vůči všem žalovaným zamítnuta z důvodu nedostatku jejich pasivní legitimace, byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j.: 9 Co 23/2019-204, ze dne 7.10.2019, a to z důvodu, že soud prvního stupně porušil podle názoru odvolacího soudu zásadu veřejnosti jednání, když pro celé jednání dne 19.9.2018 vyloučil z účasti na jednání veřejnost. Nadto při vyhlášení rozsudku porušil soud prvního stupně také ust. § 156 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb., tj. občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), dle kterého se rozsudek vyhláší vždy veřejně; vyhláší jej předseda senátu jménem republiky. Tyto procesní vady v postupu soudu prvního stupně tak byly zásadním důvodem pro zrušení napadeného rozsudku soudu prvního stupně a pro vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení, aniž by se odvolací soud zabýval věcnými námitkami žalobkyně podanými touto proti napadenému rozsudku, z nichž se podává především, že žalobkyně se s právním názorem soudu

prvního stupně o nedostatku pasivní legitimace na straně všech tří žalovaných neztotožnila. (viz č.l.: 164-169, dále č.l.: 204-205).

2. Po zrušení původního rozsudku zdejšího soudu č.j.: 16 C 63/2016-164, tzn. od 7.10.2019, kdy bylo vydáno zrušovací usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 9 Co 23/2019-204, se rozšířil dosavadní právní názor paní žalobkyně, že výroky pronesené veřejně každým z žalovaných na tiskové konferenci uskutečněné ve vnitřních prostorách budovy sídla města Lom dne 7.1.2016, lze především kvalifikovat jako tzv. exces v jejich jednání, jehož cílem bylo poškodit osobnost paní žalobkyně, za které by tito měli být osobně odpovědní, o názor, že odpovědným subjektem může být i město Lom, což žalobkyně vyjádřila tím, že u zdejšího soudu zahájila a vedla pod sp.zn.: [REDAKCE] souběžné řízení na ochranu své osobnosti v souvislosti s výroky, které uvedly při tiskové konferenci konané dne 7.1.2016 v sídle města Lom účastníci se osoby, tedy i žalovaní č. [REDAKCE] č. 2) [REDAKCE] č. 3) [REDAKCE] za které žalobkyně žádala omluvu a náhradu nemajetkové újmy vůči městu Lom jakožto osobě pasivně legitimované. V této souběžně vedené věci sp.zn.: [REDAKCE] bylo zdejším soudem rozhodnuto rozsudkem č.j.: [REDAKCE] vydaným dne 14.1.2020 tak, že soud žalobě vůči žalovanému městu Lom vyhověl a shledal tak, jeho pasivní legitimaci pro řízení o žalobě na ochranu osobnosti za nepravdivé výroky pronesené žalovanými č. 1, č. 2) a č. 3) na tiskové konferenci dne 7.1.2016 ke škodě a na újmu paní žalobkyně. Jako správný tento právní názor soudu prvního stupně shledal v rámci odvolacího řízení i Krajský soud v Ústí nad Labem, který svým rozsudkem č.j.: 84 Co 84/2020-128, vydaným dne 30.9.2020, ve výrocích uvedených v napadeném rozsudku pod bodem I. a II. částečně potvrdil a částečně změnil tak, že přiznal žalobkyni na rozdíl od soudu prvního stupně finanční zadostiučinění pouze ve výši 50 000 Kč a ve zbytku její nárok zamítl jako neopodstatněný. (viz č.l.: 313-319). Žalobkyně se dovoláním podaným u Nejvyššího soudu České republiky v Brně domáhá změny výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j.: 84 Co 84/2020-128, ze dne 30.9.2020, a to v rozsahu, ve kterém její žalobě nebylo vyhověno. Současně se domáhá i přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení. (viz č.l.: 322-334).

3. S poukazem na stav řízení v souběžně vedené věci sp.zn.: [REDAKCE] navrhla žalobkyně ve věci sp.zn.: 16 C 63/2016 podáním ze dne 13.1.2021 (viz č.l.: 337-338), aby toto řízení bylo přerušeno do doby skončení řízení u dovolacího soudu ve věci sp.zn.: [REDAKCE]. O tomto návrhu žalobkyně bylo rozhodnuto ve výroku pod bodem II usnesení č.j.: 16 C 63/2016-366, ze dne 20.1.2021 tak, že návrh žalobkyně na přerušování řízení sp.zn.: 16 C 63/2016 byl zamítnut. Toto usnesení je v právní moci od 28.2.2021 (viz č.l.: 366-367).

4. Podáním ze dne 9.4.2021, doručeným soudu dne 12.4.2021, reagovala paní žalobkyně na předvolání k jednání ve věci sp.zn.: 16 C 63/2016, které bylo nařízeno na den 14.4.2021 ve 13:00 hodin, tak, že navrhla odvolání tohoto jednání z důvodu, že bere žalobu ve věci sp.zn.: 16 C 63/2016 vůči všem žalovaným zpět v celém rozsahu a navrhla, aby řízení bylo vůči všem žalovaným v celém rozsahu zastaveno. Uvedla, že tak učinila po zralé úvaze, a to za situace, kdy od tiskové konference konané dne 7.1.2016 uplynulo již pět let, kdy osobou odpovědnou a pravomocně odsouzenou trestním příkazem zdejšího soudu za tvrzenou trestnou činnost byla osoba jiná, a to paní [REDAKCE] a kdy se v souběžně vedené věci sp.zn.: [REDAKCE] čeká na vydání rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, což vedlo žalobkyni k rozhodnutí v řízení sp.zn.: 16 C 63/2016 již vůči žalovaným nepokračovat.

5. Žalovaní se na výzvu soudu v podání ze dne 13.4.2021 vyjádřili ke zpětvzetí žaloby shodně tak, že se zpětvzetím žaloby a s ním spojeným zastavením řízení tito souhlasí. (viz č.l.: 378-380).

6. Podle ust. § 96 odst. 1 občanského soudního řádu platí, že žalobce (navrhovatel) může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela. Z ust. § 96 odst. 2 občanského soudního řádu pak vyplývá, že je-li návrh vzat zpět, že soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Je-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až po té, co již o věci rozhodl,

avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, soud rozhodne v rozsahu zpětvzetí návrhu též o zrušení rozhodnutí. Dále vzal soud v úvahu také ust. § 96 odst. 3 občanského soudního řádu, ve kterém je stanoveno, že jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, že soud rozhodne, že zpětvzetí návrhu není účinné. Pokud nebylo dosud o věci rozhodnuto, pokračuje soud po právní moci usnesení v řízení.

7.V daném případě byla žaloba vzata žalobkyní zpět vůči všem žalovaným v celém rozsahu dříve, než došlo k vydání nového rozhodnutí ve věci sp.zn.: 16 C 63/2016. Všichni žalovaní vyslovili se zpětvzetím žaloby písemně svůj souhlas ve smyslu ust. § 96 odst. 3 občanského soudního řádu. Důsledně tomu soud ve výroku pod bodem I tohoto usnesení rozhodl, že zpětvzetí žaloby učiněné podáním žalobkyně ze dne 9.4.2021 je účinné vůči všem žalovaným. (viz výrok pod bodem I).

8.S ohledem na závěr soudu, že zpětvzetí žaloby je účinné vůči všem žalovaným pak soud podle ust. § 96 odst. 2 občanského soudního řádu z důvodu zpětvzetí žaloby řízení zastavil vůči všem žalovaným v celém rozsahu ve shodě s vůlí paní žalobkyně již v řízení sp.zn.: 16 C 63/2016 nepokračovat. (viz výrok sub. II).

9.Jedná se o rozhodnutí, jímž se řízení sp.zn.: 16 C 63/2016 končí. Soud proto podle ust. § 151 odst. 1 občanského soudního řádu rozhodl o náhradě nákladů řízení, a to jak před soudem prvního stupně, tak před odvolacím soudem.

10.Žalobkyně ve svém podání o zpětvzetí žaloby ze dne 9.4.2021 navrhla, aby soud o nákladech řízení rozhodl tak, že s ohledem na specifika daného sporu nepřizná žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. (viz č.l.: 372-374).

11.Žalovaní s tímto návrhem žalobkyně nesouhlasili. Uvedli ve svém podání ze dne 13.4.2021, že podle jejich názoru nejsou dány na straně žalobkyně předpoklady pro užití ust. § 150 občanského soudního řádu při rozhodování o náhradě nákladů řízení. Žádali, aby jim byla přiznána vůči žalobkyni náhrada nákladů řízení, které se sestávají z odměny za jejich zastoupení jedním společným zástupcem – advokátem, jak v řízení před soudem prvního stupně, tak v řízení odvolacím. Náklady řízení pak specifikovali tak, že se jedná o odměnu za jejich právní zastoupení jedním společným zástupcem – advokátem, která činí podle ust. § 7 ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm.a) a dále ve spojení s ust. § 12 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb., tj. vyhláška o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhl.č. 177/96 Sb.“), za jeden úkon částku ve výši 7 440 Kč tj. $x \times 0,8 \times 3 \times 100$ Kč), takže za pět úkonů právní služby v řízení před soudem prvního stupně před vydáním zrušovací rozhodnutí odvolacího soudu (tj. příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ze dne 1.8.2016 a ze dne 16.10.2016, 1x účast na jednání dne 19.9.2018 přesahující 2 hodiny), by měla právnímu zástupci žalovaných náležet odměna ve výši 37 200 Kč. Za úkon – vyjádření žalovaných k odvolání žalobkyně proti původnímu rozsudku soudu prvního stupně č.j.: 16 C 63/2016-164 - by měla zástupci žalovaných náležet odměna ve výši 7 440 Kč. Za řízení po vydání kasačního rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byl měl právní zástupce žalovaných právo na odměnu za jejich vyjádření ze dne 24.11.2019 a za dva úkony právní služby v souvislosti s jednáním před soudem prvního stupně dne 2.9.2020, které přesáhlo 2 hodiny, tzn. za 3 úkony právní služby s odměnou ve výši třikrát 7 440 Kč, což je částka 22 320 Kč. Celkem tedy dle tohoto propočtu by činila odměna za právní zastoupení žalovaných před soudem prvního stupně částku ve výši 59 520 Kč, když v odvolacím řízení byla úspěšná žalobkyně (tj. $7\,440 \times 8 = 59\,520$ Kč), která by měla být zvýšena podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. o osm paušálních náhrad po 300 Kč, tedy o částku 2 400 Kč, a to na výslednou částku 61 920 Kč. Právní zástupce žalovaných osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, takže podle ust. § 137 odst. 3 písm.a) občanského soudního řádu by mu měla náležet k náhradě též náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty, co je částka 13 003 Kč. Celkem by tedy měla být přiznána společnému zástupci vše tři žalovaných odměna ve výši 74 923 Kč, která by měla být podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. splatná k jeho rukám. Žalovaní odkazovali na ust. § 146 odst. 2 věta první občanského soudního řádu, ve kterém je stanoveno, že jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Dle tohoto principu by teda měla žalobkyně, která vzala žalobu zpět, a to nikoliv pro chování

žalovaných, zaplatit žalovaným na nákladech řízení celkem částku ve výši 74 923 Kč, dle uvedeného propočtu, který soudem shledal správným. Žalobkyně se však dovolávala užití ust. § 150 občanského soudního řádu, ve kterém je stanoveno, že jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního jednání s mediátorem nařízeného soudem, že nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Žalobkyně odkazovala na specifika daného případu, jakož i na judikaturu jí zmíněnou v jejím podání o zpětvzetí žaloby, ze které vyplývá, že v obdobných případech nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno žádnému z účastníků. S touto argumentací žalobkyně žalovaní nesouhlasili. Bylo proto na soudu, aby posoudil, zda lze v daném případě ust. § 150 občanského soudního řádu aplikovat či nikoliv. Soud vyšel z obsahu spisu, ze kterého vyplývá, že žalobkyně pozvánku na tiskovou konferenci konanou dne 7.1.2016 od města Lom neobdržela. Neměla proto jednoznačný poznatek o tom, kdo tiskovou konferenci svolal a měl by tak být potenciálně pasivně legitimován k podání omluvy a k zaplacení peněžité náhrady jakožto finančního zadostiučinění. Žaloba ve věci sp.zn.: 16 C 63/2016 byla podána u soudu již dne 5.4.2021, kdy bylo možné považovat za pasivně legitimované osoby přímo i samotné žalované. Soud má za to, že žalobkyně nevybočila z obvyklé praxe, kdy účastník řízení v postavení žalobce z opatrnosti uplatní svůj nárok vůči každému z potenciálně pasivně legitimovaných subjektů. S ohledem na charakter řízení, kdy z obsahu spisu jedno značně vyplývá, že původci ničím nepodložených výroků, tedy výroků nepravdivých, způsobilých poškodit osobnost žalobkyně, byli skutečně dne 7.1.2016 všichni tři žalovaní, což bylo prokázáno v souběžném řízení sp.zn.: [REDAKCE] které dospělo k vydání pravomocného částečně potvrzujícího a částečně měnícího rozhodnutí odvolacího soudu - tj. rozsudku č.j.: 84 Co 84/2020-128, ze dne 30.9.2020, má soud za to, že uložení povinnosti žalobkyni k náhradě nákladů řízení žalovaným ve výši 74 923 Kč by vůči této právě s ohledem na povahu projednávané věci a okolnosti s ní spojené znamenalo vůči žalobkyni přílišnou tvrdost. Jednalo by se o rozhodnutí ve vztahu k žalovaným nevýhovné, protože tito přes jejich postavení v obci Lom v případě žalovaných č. 1 a 2 a též v případě žalovaného č. 3 nerespektovali zásadu presumpce nevinu a zavdali tak důvod, jak pro řízení vedené pod sp.zn.: 16 C 63/2016, tak posléze i pro souběžné řízení sp.zn.: [REDAKCE]. Soud proto svou úvahu uzavřel tak, že s poukazem na výše zmíněné skutečnosti a okolnosti případu jsou tu dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které žalovaným právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni podle ust. § 150 občanského soudního řádu nepřiznal vůbec. (viz výrok sub. III).

12. V odvolacím řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn.: [REDAKCE] byla úspěšná žalobkyně, která se však ve svém podání ze dne 9.4.2021 práva na náhradu těchto nákladů řízení vzdala. Soud proto právo na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem nepřiznal žádnému z účastníků řízení, tedy v daném případě paní žalobkyni. (viz výrok sub. IV).

13. Tolik odůvodnění rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Most 29. dubna 2021

JUDr. Marie Švecová v. r.
samosoudkyně